

Linen, men siden kan man jo springe Linien over. Dersom jeg nu ikke har misforstået den høitærede Krigsminister, idet jeg nemlig har opfattet ham saaledes, at der, naar denne Hærstyrke skal mobiliseres, foruden disse 36,000 Rd. maanedlig — der staaer nemlig „endvidere“ — skal udredes 125,000 Rd. maanedlig, saa bliver den hele Bekostning for det holsteenske Lauenborgske Contingent for et Aar 2,104,000 Rd., og naar vi deraf skulle udrede de 60 pCt., saa vilde det blive for Kongeriget 1,262,400 Rd., og i Slesvig vilde komme til at udrede 357,680 Rd., medens Hertugdømmet Holsteen, som egentlig har med de Ting at bestille, skal slippe med 23 pCt. Dersom nu Hertugdømmet Holsteen har nogen stor Herlighed og Glæde af at være Medlem af det tydske Forbund, hvorfor skulle vi da betale derfor? Lad Holsteen selv betale den Herlighed og Glæde! Jeg mener derfor, at enten man vil opføre Summerne indenfor Linien eller udenfor Linien eller hvor som helst, saa er dette Noget, der er vor Finantstøve aldeles uvedkommende, og jeg maa derfor opfordre den danske Rigsdag til, at den ved en Afstemning engang for alle gjør det klart, at vi hverken inden eller udenfor Linien vilde i denne Henseende have med Hertugdømmerne Holsteen og Lauenborg at bestille, da det er Noget, som er aldeles særligt for disse Landsdele. Jeg skal derfor ikke alene for min Person stemme imod, at dette Forslag kommer ind i Finantstøven, men saalænge Debatten varer, ogsaa blive ved at forsøgte det til det Alleryderste.

Premierministeren: Denne Post er opført, fordi disse Penge maa udgives, og fordi det er nødvendigt, naar disse Penge skulle udgives, at de tages af Beholdningen i Indberget. Saa? Ministeriet og navnlig Krigsministeren kan ikke paatage sig det Ansvar, som deraf vilde flyde, hvis han ikke havde bragt denne forestaaende Udgift til Rigsdagens Kundskab, saaledes at den blev Gjenstand for en Afstemning. Derimod har Ministeriet ikke troet at burde begjære nogen formelig Bevilling af Rigsdagen, idet nemlig Afgjørelsen af det foreliggende Spørgsmaal tillige involverer

ningsspørgsmaal. Det nærværende Ministerium har indrømmet, at Fællesforfatningen ikke kan træde i Kraft, uden at Rigsdagen dertil giver sit Samtykke, i Overensstemmelse med det nu 2 Gange vedtagne Grundlovsudkast, ved at erklære, at den danske Grundlov af 5te Juni 1849 indskrænkes saaledes, at Fællesforfatningen kan træde i Kraft, hvilket skal ske ved en særegen af Rigsdagen udtalt Beslutning, efterat den sender Fællesforfatningen, og altsaa ogsaa sender den Bestemmelse, som med Hensyn til det her foreliggende vigtige Forhold kan komme til at ligge i Fællesforfatningen. Altsaa, saalænge der ikke er meddeelt nogen endelig Bevilling af Rigsdagen, har man heller ikke erkjendt, at Udgiften paahvilede det fælles Monarchi. Man har for Tydeligheds Skyld udtrykkeligt tilføjet, at Spørgsmaalet skulde staae aabent, at det skulde forbeholdes en senere Afgjørelse, hvilke Dele af Monarchiet der burde overtage dette Pengebidrag. Jeg behøver ikke at tilføje, at det ikke kan falde nogen fornuftig Mand ind at sige, at Kongeriget Danmark skulde være Medlem af det tydske Forbund, og at det altsaa heller ikke er faldet Ministeriet ind at udtale dette. Forsaavidt den ærede Ordfører udtalte en særegen Anskuelse, saa forstod jeg ham saaledes, at han fremstillede et tredie Alternativ, idet han nemlig, saavidt jeg forstod ham, gif ud fra, at Udgifterne maatte paahvile Hertugdømmerne Holsteen og Lauenborg, paa Grund af deres Forhold til det tydske Forbund, men at disse muligst kunde have Krav paa Godtgjørelse fra Kongeriget — ligesom de bidrage til Flaaden og Armeen for det fælles Monarchi. Dette er et nyt Alternativ; men naar, som Ministeriet er gaaet ud fra, Spørgsmaalet i det Hele bliver staaende aabent, saa kan ogsaa en sliq Anskuelse fortjene at komme under Overveielse. Bist er det, at den endelige Afgjørelse ikke kan tages, uden at Rigsdagen frivilligt skal samtykke deri; og dermed, forekommer det mig, kan den sidste Tale berolige sig.

Lindeberg: Ja, det er langt fra, at jeg kan slaae mig til No ved de Bemærkninger, som den høitærede Premierminister gjorde. Jeg kan kun slaae mig til No, naar vi slet ikke